

[Leif Hermann]

Det er ikke i bemærkningerne til lovforslaget antageliggjort, endsige dokumenteret, at den foreslåede begrænsning af appeladgangen vil medføre den tilsigtede aflastning af landsretterne.

Disse bemærkninger går på den begrænsning, der hedder 10.000 kr. i sagsgenstandsværdi. Ligger det derunder, skal man ikke kunne anke. Det er vi imod. Det var vi imod, da forslaget var fremme første gang.

Den anden ankebegrænsning, som finder sted inden for strafferetsplejens område, har vi også tidligere kommenteret og taget afstand fra. Det er spørgsmålet om at forhøje appelgrænsen til en bødestørrelse på 3.000 kr. Det er en forhøjelse på 300 pct. på fem år. Vi er normalt i Socialistisk Folkeparti indstillet på at være med til at justere grænser, hvor disse grænser ikke følger prisudviklingen, men en forhøjelse på 300 pct. på fem år er unægtelig for meget af det gode.

Og når vi taler om straffesager, så indebærer denne her regel reelt, at man på stribe vil kunne stange bøder ud i Københavns Byret for eksempelvis gadeuorden, uden at der er en kina-mands chance overhovedet for at få efterprøvet disse ting.

Som det er angivet i Vestre Landsrets hørings svar, så behandles politisager ofte særdeles summarisk, og det vil sige, at man faktisk her er ude på herrens mark rent retssikkerhedsmæssigt.

Det sidste, jeg skal tage op – det er også det, som hr. Ole Espersen har koncentreret sig om – er spørgsmålet om nævningebehandlingen i narkotikasager. Det forslag er forsynet med en af de mest ejendommelige begrundelser, der nogen sinde er set for lovforslag, i hvert fald så længe jeg har behandlet lovforslag.

Den centrale begrundelse er, at sagerne er vanskelige at overskue med hensyn til sagens faktum. Jeg kunne forstå, hvis det var sagens juridiske spørgsmål, at det var vanskeligt, men det er sagens faktum. Netop sagens faktum vedrører jo meget, meget hyppigt bevisproblemerne, og lige præcis bevisproblemerne er det, som nævningene skal tage stilling til. At bevisproblemerne er komplicerede, gør vel ikke, at man siger, at så må vi sætte andre til at tage stilling til dem. Bevisproblemer kan vel også være komplicerede i andre nævningesager.

Argumentationen synes jeg nok er noget forstemmende, og når man så samtidig får en egentlig ganske uvedkommende oplysning, nemlig at der medvirker tolk i en betragtelig del af disse narkosager, så spørger man sig selv: Jamen hvis det nu er således, at det skal overføres til at være domsmandssager med ankeadgang, så ryger i øvrigt forenklingen og tidsbesparelsen. Skal der så ikke medvirke tolk ved domsmandssagerne, hvis det er således, at disse sager overføres til domsmandssager, eller er det meningen, at de udlændinge, som løber ind i den slags sager, ikke skal kunne gøre sig forståelige i en dansk retssal?

Ærlig talt, de ord, der er kommet som advarsel mod dette og de nævnte tidligere forslag, burde have fået justitsministeren til at tænke sig meget, meget grundigt om endnu en gang, før han genfremsatte dette forslag.

Vi kan ikke medvirke til forslaget, sådan som det ligger, og så vil jeg i øvrigt godt afslutningsvis sige, at disse lovtekniske bunkebrylluper, som regeringen i forenklingens og moderniseringens navn fremlægger, ikke er nogen særlig betryggende måde at behandle lovgivning på.

Bjørn Elmquist (V):

Det er jo kendt stof i den forstand, at vi havde en debat om det i maj måned, den 3. maj, så vidt jeg husker, i sidste folketingssamling. Min ordførertale vil i vidt omfang bestå i, at jeg henviser til det, jeg sagde ved den førstebehandling, og jeg kan også høre, at det i vidt omfang er det, de andre ordførere gør, nogle med flere ord end andre. I hvert fald er de indvendinger, vi møder her ved førstebehandlingen, faktisk identiske med de indvendinger, vi har hørt indtil nu, i hvert fald fra Socialdemokratiets side og fra SF's side.

Vi synes i Venstre, at det er fornuftigt med dette forslag, og vi er godt tilfredse med, at justitsministeren har genfremsat det i det væsentlige uændret.

Vi havde en særlig diskussion i foråret, og jeg fortalte i min gruppe om spørgsmålet om nævningebehandlingen af disse narkosager, og vi endte med at nå frem til, at vi gerne vil være med til det. Vi hæfter os ved ministerens understregning i fremsættelsestalen, hvor der står: »Hensigten er således ikke at svække lægdommeres indflydelse i retsplejen, men derimod at sikre, at kun egnede sager undergives nævningebehandling.«